

A „szelid középszer“

magyar költője

Vargha Gyula újabb költeményei — Az ősi természet egy kulturlélek tükrében, Szabó Lőrinc versei — Egy halk huru lírikus — Rabindranath Tagore rimes versekben

Nem új időknek új dalaival jön, de a daloknak az érzéseknek olyan árjával, olyan bámulatos termékenységgel, amely a fiatal, vulkanikus kor izzó hevénnek is becsületére válnék. Varga Gyula verses könyvéről van szó, amelyet *Ködben* címen most adott ki az Akadémia. Öt év költői munkásságát öleli fel ez a kötet, de közel négyszáz vers van benne, kevésbbé termékeny költőnél egy félemleröltő műve. A magyar élet legválságosabb, legsúlyosabb időszakában íródtak ezek a versek. A háború égis alá csapó lángjai, az összeomlás kegyetlen konvulziója, a véres zsarnokság halálországa, az újítébredés első súlyos rázkódásai visszhangzanak benne. És ez a visszhang még sánt zürzavaros. Bár a nagy időknek csaknem minden nagy eseménye kísérő zenére talál a kötetben, ez a visszacsengés szelídebbé halkul egy bámulatosan temperált lélek mélyült és mégis nyugalmas szintű szemléletében. Varga Gyula a „szelid középszer“ költője. Gyakran horatiusi hangok csendülnek meg benne. A természet, a család, a társaság, a multba csendülő emlék kedves képeskönyvű szinesedik ebben a csöndesen merengő lélekben, akiknek tiszta, nemes veretű verselése is teljes összhangba csendül fölényes, alapjában derűs lelkével. Közvetlen és őszinte. Ez egyszerűsége mellett legnagyobb érdeme és ez avatja igazán lírikussá. A pátosz nem sikerül neki. A csöndesen merengő dal költője és nem az ódáé.

Egészen fiatal emberé egy másik vékony, de igen értékes verskötet. Szabó Lőrinc első eredeti verses könyve. A versek alaphangja filozófiai áhítat. Egy kulturlélek, mint tükröt tárja lelkét az ősprincipiumok elé és azt lesi, hogy másolódik belé a végtelenség, az ősi föld, a lét hordozója, a természet a maga sokrétű változatosságával. Erdők zöldjétől, vizek rejtelmes morajlásától, nap lángoló tüzétől, hold kék igézetétől, hegyek hullámlásától, tavasz erjesztő zsongásától tarka ez a kis kötet, amelynek szerzője csak azért csalogatja be szeme kapuján a külső világ panorámáját, hogy a maga nagy kulturájának elevenítő intenzitásával szinte emberivé magasztosítva sugározza szét. Talán az a hibája, hogy még nem eléggé lírai, nem érezzük még a vér forróságát, amint a képek a szívtől elszakadnak, talán nem találta még meg az igazi hangját és az amatőr kedvtelésével válogat régi zengések és modern dallamok között, de igazi költő, akit teljességgel meg kellene vizsgálni.